

En de onregelmatige receptuur, de kwaal der spécialités, is, mede tot nadeel van het genezing zoekend publiek en tot schade van de uitoefening van ons beroep, zoo goed als algemeen geworden.

Het zou dus, indien het met goede middelen bereikbaar is, alle *rechtmatige* belangen bevorderen, indien de apotheken van „het kapitaal” konden verdwijnen, althans niet in aantal zouden toenemen, en dan, wegens de eindigheid van al wat ontstaan is, wel van zelf zouden uitsterven.

Nog steeds meen ik te kunnen handhaven, wat ik mij in 1915 op de algemeene vergadering veroorloofd heb, te zeggen: „Zoo staat het ook met de naamlooze vennootschappen, die met winstbedoelingen een apotheek exploiteeren. Die staan ook op dat grensgebied der kwakzalverij. Voor wie dit goed wil begrijpen, kan ik zeer aanbevelen het boekje van G. B. SCHMIDT: „*Zijn de apotheken van naamlooze vennootschappen in het algemeen belang?*”, verschenen in 1898, waarin ook wordt aangevoerd een uitspraak voorkomende in een Duitsch werkje: „*Zur Entwicklungsgeschichte der Nederl. Pharmacie*,” Berlin 1897:

Wenn die Niederländische Pharmacie gegenwärtig in dem schweren Daseinskampfe ethisch bewunderenswert dasteht, so ist es nicht wenig dem Moralkodex der Maatschappij ter bevordering der Pharmacie und der Wachsamkeit ihrer Lenker zu verdanken, die streng darauf achten, dasz kein unwürdiger Jünger der Pharmacie der Maatschappij zutritt.”

Ik geloof dat, hoe hoog ook nu nog die Maatschappij staat, dit niet meer in die mate kan gezegd worden als in 1897, omdat men de naamlooze vennootschappen heeft laten voortwoekeren; de spécialités hebben reeds te veel veld gewonnen.

H. PINKHOF.

INGEZONDEN.

ALWEER DE SPOORWEGARTSEN-KWESTIE.

Op een verzoek van bijna het geheele spoorwegpersoneel alhier, om, *naast den bestaanden spoorwegarts*, ook ondergeteekende als zoodanig aan te stellen, kwam als antwoord, dat daarvoor geen termen aanwezig waren. Dat bijna het geheele personeel een dergelijk verzoek richt, is voor het bestuur van het Ziekenfonds der Spoorwegen „geen termen”. Misschien kan het bestuur der Spoorwegartsen-Vereeniging mij wel inlichten, welke „termen” dan aanwezig moeten zijn, behalve den wensch en het verlangen van bijna alle deelnemers. In de afdeeling Twenthe zou men een dergelijk fonds, waarin de leden niets en het bestuur alles te zeggen heeft, betitelen met den naam van „je reine K. W. F.-fonds.” En tegen zoo'n K. W. F.-fonds moesten wij, ieder der afdeeling Twenthe, een jarenlangen strijd voeren, moesten wij onze verbindingen met dit fonds verbreken.

Het ging om ons hoogste beginsel, de vrije artsenuitoeffening. Maar bij het ziekenfonds der spoorwegen wordt dit beginsel geweld aangedaan, wordt een kleine groep van spoorwegartsen bevoordeeld boven tal van andere collegae.

En de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst zwijgt, schippert (zie nieuws uit de afdeeling Amersfoort en Omstreken. *Tijdschrift* 7 Mei).

Zij (de spoorwegartsen) er uit..... of wij eruit, schreef collega WOLTERSON. Moet het inderdaad zoover komen of is een andere oplossing mogelijk?

Borne, 11 Mei 1921.

H. J. STOMPS.